

Szilágyi Zoltán

Halhatatlan

szerkesztette Habony Gábor

© 2013 Szilágyi Zoltán
(v1.07)

Halhatatlan

2845. év, Császárság, Erion bolygó

Worthington kapitány a csukott ajtó mellett állt, sötét tömege mintha magába szívta volna az apró ablakon beszűrődő, gyér fényt. A parányi szobát csupán a falakon pislákoló, ősi ívlámpák világították meg — néha idegesítően vibráltak, ahogy a falak mellé állított patinás gépezetek elszívták előlük az energiát. A férfinak kissé le kellett hajolnia, hogy feje elférjen a gerendák alatt — túl magasra nőtt. A testtartás kényelmetlen volt a számára, de ennek ellenére nem mozdult. Már negyed órája csendben meredt a szoba közepén fekvő, törékeny alakra.

Az öregember lehetetlenül vénnek tűnt, pedig alig múlt nyolcvanhat éves. Torz, elhasznált génjei idő előtt felmondták a szolgálatot, és sorban magukkal rántották a szerveit. Az örökké csendes ápolónő nyakig bebugyolálta, hogy ne fázzon, csupán kék erekkel borított karjai maradtak fedetlenül, ahogy ernyedten pihentek az aszott test mellett a lepedőn. Mély ráncoktól szabdalt arca a csupasz tetőgerendák felé nézett, szemét lehunyta. Hosszú, sárgásfehér tincsei a padló felé nyújtóztak a tarkóját támasztó acélszerkezet mellett. A furcsa, magasított ágy egy fejjel rövidebb volt a kellesénél — a különleges bútordarabot, akárcsak a fal mellett pihenő gépeket, kizárólag erre az alkalomra hozatták ide. Az ágy mellett gazdagon faragott szék árválkodott.

Worthington gyomrát félelem szorította össze. Bár valaha hatalmas csillagflottát irányított, véres csatákat vívott és életek ezreiért felelt, ehhez hasonló helyzetbe még sohasem került — a várakozás felőrölte amúgy kötélből lévő idegeit. Élete a haldokló vénségtől függött, ám annak már csak órái lehettek hátra.

Az ápolónő ismét megjelent, megtörölgette az öreg homlokát egy gazdagon hímzett, nedves ronggyal, ellenőrizte az ágy alatt lógó tasakokat, majd lesütött szemmel kiment. Arca hamuszürke volt a gondosan vasalt fityula alatt.

– Nem sokat beszél, igaz? – kérdezte az öreg alig hallhatóan, mintha csak a lélegzet mozogna a fogai között, azután kinyitotta fakókék szemét, és fejét kissé a Kapitány felé fordította. A férfinak beletelt pár pillanatba, amíg rájött, hogy a vénség a nőre gondol.

– Nem, uram.

– Tisztában van vele, mi történik körülötte, és jól végzi a munkáját. Talán életben hagyom. Itt maradhatna a birtokon, mint cseléd... Vagy valami hasonló. Örökké hálás lenne.

Worthington bólintott, a hátára omló, göndör, fekete fürtök megrezzentek a mozdulattól. Az öreg még így, ebben a nyomorúságos állapotban is élet és halál ura volt, egyike a legbefolyásosabb embereknek a bolygón. A Kapitány azonnal, gondolkodás nélkül teljesítette minden kívánságát: a parancsára szemrebbenés nélkül elvágta volna az ápolónő torkát. Ezzel mindhárman tökéletesen tisztában voltak.

– Kifutunk az időből – lehelte az öreg halkán.

– Hamarosan itt lesznek, uram – válaszolt a férfi, elsősorban önmaga megnyugtatására.

A vénember nem válaszolt, csak lehunyta a szemét és arcát újra a mennyezet felé fordította.

A Kapitány nagyot nyelt. Az öreg szolgálatában töltött hat év lassan hasonlóná formálta a gazdájához. Ugyanaz a ravasz és hatékony gyilkos maradt, aki volt, ám a nemes célok, amelyek egykor vezérelték, elmaradtak valahol út közben. A kényszerű szolgálat hideggé és cinikussá tette. Büszke fenevadból hűséges kutyává vált, aki azért még harap, ha ura úgy parancsolja — és akit elvisz a sintér, ha már senki sem viseli gondját. *Ha a céhesek nem érnek ide időben, nekem is végem!*

Hirtelen úgy érezte, nem bírja tovább, és kimenekült a szobából, az oldalán lógó kardhüvely bántó zajjal koccant az ajtófélfához. Magában szitkozódva, óvatosan becsukta az ajtót, és nagyokat lélegzett a forró, száraz levegőből, hogy kiűzze orrából a vénség savanyú illatát.

A hatalmas, de szinte üres birtokon csupán maroknyi jellegtelen épület állt. A sima, pázsittal borított földterület elképesztő luxust jelentett a dombokkal tarkított palota-negyed közepén. Ezen a pár négyzetkilométernyi területen élt az a néhány tucat ember, akik az egész bolygó sorsát formálták. Az öreg egy volt közülük: nem a legbefolyásosabb, ám a közemberek szemszögéből így is istennek látszott.

A vénség nem kedvelte a hatalom látszatát, ám a hatalmat igen. Közel korlátlan lehetőségei ellenére került a pompát és az embereket. A lehető legkisebb létszámú személyzetet tartotta és jól bánt velük, ám ha úgy hozta a szükség, hezitálás nélkül döntött a sorsukról.

Nem volt jó ember, ám jó gazdának bizonyult.

Az évek során Worthington alaposan kiismerte: az örületig zseniális, dühítően szókimondó, sokszor kegyetlen és végletesen irányításmániás. Bár egyáltalán nem volt rászorulva, mindent egyedül intézett vagy személyesen ellenőrzött — semmi sem kerülhette el a figyelmét. A leghátborzongatóbb tulajdonsága az volt, hogy több évszázadot felölelő tapasztalata révén szinte látta a jövőt.

A Kapitány halk zajra lett figyelmes. Tekintetét a Régens távoli palotája felé fordította, a fehér tornyok vakítóan csillogtak a délutáni napfényben. A házakhoz vezető, nyílegyenes úton fekete hintó közeledett nagy sebességgel, porfelhőt csapva. A kocsis mögött a hatalmas cégér csak lassan vált kivehetővé; a Klónozók céhét hirdette. A kapitány gyomra megremegett, ahogy lassan kifújta a levegőt, a megkönnyebbüléstől kiszállt az erő a lábaiból és meg kellett kapaszkodnia az ajtófélfában. *Megmenekültem!*

Amint a kocsis megállította a fáradtan ziháló lovakat, a hintó ajtaja feltárult, és két fiú ugrott le róla díszes öltözékben; kurtán meghajoltak a kapitány felé, azután lesegítették a többieket. Hárman voltak, az egyikük — kora és köténye alapján céhmester — Worthington felé fordult.

– A herceg állapota stabil? Még magánál van? – kérdezte izgatottan. Teljesen megfeledezett a formáságokról.

– Igen.

– Hála a Császárnak! Odabent van?

– Igen.

A férfiak fürgén rendbe szedték magukat, és libasorban besorjázta a szobácskába. A kapitány utánuk fordult.

– Kegyelmes hercegünk, bocsánatodért esedeziünk a késlekedés miatt, sajnos... – kezdte az idős mester, és térdre borult az ágy mellett, de a fekvő vénség hangja megállította:

– Hallgass! Tedd a dolgod!

– Igen, uram! Azonnal!

A mester talpra tornászta magát az egyik fiú segítségével, és elkezdett utasításokat osztogatni a többieknek. Azok fürgén engedelmeskedtek, körülállták a fekvő alakot és óvatosan vizsgálgatni kezdték, majd gyengéd, tiszteletteljes mozdulatokkal az oldalára fordították, lábát és karját stabil oldalfekvésbe hajtották. Az öreg nem foglalkozott velük, még arra sem méltatta őket, hogy kinyissa a szemét és rájuk pillantson. Egyikük ollót és borotvát vett elő, és szorgoskodni kezdett az öreg tarkójánál. Pókháló vékonyságú hajszálak potyogtak a padlóra.

A kapitány nem mozdult, csak állt és nézte, ahogy az egyik férfi fertőtlenítőszerrel és szikét veszővel, átadja a társának, aki rövid ima után gyengéden megérinti a herceg arcát, azután milliószor begyakorlott mozdulattal felvágja a bőrt a tarkóján. A vénség szeme kimeredt a fájdalomtól, ujjai görcsösen ökölbe szorultak, tekintete a kapitányéba mélyedt. Worthington döbbenet kapott az oldalán lógó kard után, de a herceg hangja megállította:

– Ne! Ennek... így kell történnie – zihálta elhaló hangon. – Szükség van... a fájdalomra! Az vezeti... a gépeket.

A kapitány ujjai kifehéredtek a markolaton, de veszteg maradt. A fejtámasz alatt heverő, fakó hajszálakra vér cseppent. Fúró következett, majd fémkalapács... a padló egyre vörösebbé vált. Végül az egyik fiú fémtüskékkel övezett, hosszú tút vett elő, amelyet vezeték kötött össze a falnál sorakozó gépekkel, és odaadta a mesternek. Kántálni kezdtek, ám a herceg halk hangja megállította őket:

- Hagyjátok az átkozott imádságokat...! Legyünk végre túl rajta!
- Uram, kérlek, az ima nekem segít! Vezeti a kezem – rimánkodott a mester remegő hangon.
- Legyen! – egyezett bele a herceg.

Újra kántálni kezdtek, a mester az ágy végéhez állt és falfehér arccal szorította az eszközt. Keze remegése egyre csökkent, majd megállt és egy pillanatra a legstabilabb ponttá vált a világegyetemben — azután egy tökéletes mozdulattal a herceg koponyájába döfte a tút.

A vénség szeme kimeredt, gerince görcsösen hátrafeszült, azután egész testében rázkódni kezdett. A Kapitány tehetetlenül figyelte ura agóniáját. Néhány másodpercig semmi sem történt, azután a test elernyedtt, a herceg szeme lecsukódott, és a gépek mohón felzúmmögtek. Senki sem mozdult.

- Sikerült? – kérdezte Worthington.
- Igen – válaszolt a mester.
- Mikor lesz vége?
- Amikor a gépek elhallgatnak. Senki sem tudja.
- Túléli?
- Az áttöltést? Bizonyára. Ám utána már a Császár kegyén múlik, hogy meddig marad közöttünk.

A Kapitány még egy percig bámulta a herceg alakját az ágyon, azután újra kiment levegőzni. Az ápolónő odakint állt, a távoli dombokat nézte és a kezét tördelte, vonásaira kiült a kétségbeesés. Nem messze tőlük a kocsis épp feltöltötte a lovak abrakos tarisznyáit. A táj lassan vörösbe fordult, ahogy az Erion napja lassan lejjebb ereszkedett az égbolton.

- Hogy hívnak? – kérdezte a kapitány.
- Rea, uram – felelte a nő.

Egy darabig csendben álldogáltak. Amikor a cseléd feszültsége már jobban zavarta, mint a sajátja, a férfi ismét megszólalt:

- Hálás lehetsz a hercegnek. Úgy döntött, a tiltott tudás ellenére meghagyja az életedet.
- Tiltott tudás? A Császár szerelmére! Fogalmam sincs, mi történik odabent! – fakadt ki a nő. Könnyek szöktek a szemébe, az eddig magában tartott feszültség szinte kirobbant belőle. Rémülten a szájára szorította a kezét és Worthingtonra meredt, ám a férfi nem reagált a szemtelenségre, csak elgondolkodva meredt a távolba.

- A herceg egy *halhatatlan*. Tudod mit jelent ez?
- Nem.
- Mielőtt meghal, a tudatát újabb testbe költöztetik. Ez történik odabent.
- Kinek a testébe?

A kapitány zavartan megvakarta a tarkóját. A Császárság lakóinak döntő többsége semmit sem tudott a csillagközi utazásról, a klónokról, vagy arról a rendszerről, amely összetartotta a birodalom ötven világát. A tudás és az ipar a céhek kezében összpontosult, a hétköznapi emberek többsége még villanylámpát sem látott életében. Ám a nő nem tűnt ostobának, ezért úgy döntött megpróbálja neki elmagyarázni.

– A herceg testéből több, különböző életkorú példány is létezik, melyeket az „eredeti”, rég halott hercegből klónoznak. Attól eltekintve, hogy tökéletesen egyformák, ugyanolyan emberek, mint mi. Megszületnek, felnőnek és meghalnak, élnek a saját kis életüket. Az egyikükből költő lesz, a másiktól tudós. Ám ha a „valódi” herceg meghal, az egyiküknek be kell fogadnia a tudatát.

- Egy kisbabának?
- Mire menne a herceg egy kisbaba testével? Nem. Egy fiatalembert választanak ki számára.
- És mi történik azzal az emberrel? Ha a herceg tudata az ő testébe költözik, akkor ő...

- Meghal a herceg helyett, igen.
- Mi történt volna, ha nem érnek ide?
- Akkor egy régebbi személyiségét használják fel. Olyat, amelyik nem emlékszik arra, hogy hogyan

döntött veled kapcsolatban. *És természetesen arra sem emlékezne, hogy megmentett engem a világegyetem legszörnyűbb börtönéből* – tette hozzá gondolatban.

Fénykorában a birodalom egyik leghírhedtebb kalózának számított, rettenetes károkat okozott a Császárságnak, és bűnei miatt életfogytig tartó büntetést kapott. Ha a herceg nem vakarja ki a börtönből, hogy a testőre és a végrehajtója legyen, bizonyosan ott veszett volna. Régi bűnei azóta sem évültek el, így a gazdája védelme nélkül visszakerülne a tömlöcbe, és ez a biztos, ám igen lassú halált jelentené számára.

- Ne foglalkozz ezzel! Már nem számít – mondta végül.

Úgy tűnt, Reát kielégítette a válasz, mert nem kérdezett többet. Csendben vártak, míg a céhesek kijöttek a házból és elmentek a hintóval. A kapitánynak minden akaraterejére szüksége volt, hogy visszamenjen a szobába.

A herceg ugyanúgy, az oldalára fordulva feküdt. A szeme csukva volt, a fejét támasztó fémszerkezetről vér csepegett komótosan a padlón lévő tócsába. A céhesek a haldokló agyában tárolt tudás megszerzése után nem törődtek a testtel; az öreg koponyájába ékelődött tú hidegen meredt hátrafelé. A szobában tökéletes csend honolt, a gépek hallgattak, már ellátták feladatukat.

- Gyere ide! – szólalt meg egy halk hang.

A Kapitány megborzongott. Egy pillanatra azt hitte, a vénség szelleme szól hozzá, ám az öreg kinyitotta a szemét és egyenesen ránézett. Worthington vonakodva lépett közelebb, ám ura tekintete nem követte, egyenesen előre meredt. *Talán megvakult?*

Az egykori kalóz nem tartott a vértől és a sebesülésektől, már megtapasztalt minden borzalmat, amit egy háború nyújthat, de ez a természetellenes helyzet nyomasztotta. Szája kiszáradt, minden idegszála azt parancsolta, hogy meneküljön.

- Uram?
- Ölj meg! – suttogta az öreg.
- Uram? – kérdezte a kapitány. Azt hitte nem jól hall.
- A fájdalom... sokkal rosszabb, mint gondoltam. Ölj meg!

A Kapitány hosszan töprengett.

- Nem bírod tovább, uram? – kérdezte végül.
- Nem – lehelte az vénség.
- Jó.

Az öreg tekintete végre megmozdult és a férfi arcára vándorolt. Furcsa, szörcsögő zaj hagyta el a száját, teste megremegett. Worthingtonnak másodpercekbe telt, mire megértette: az öreg felnevetett.

- Hát ellenszegülsz! Tudtam, hogy még mindig ott van benned a szikra!

A Kapitány biccentett, az ágyhoz húzta a széket és leült. Óvatosan kinyúlt és megfogta az öreg hideg, fehér kezét — könnyű volt, erőtlen, és a papírvékony bőrön keresztül érezni lehetett a vénség szívverését.

- Itt maradok veled, uram.
- Látni akarsz, ahogy kiszenvedek?
- Igen.
- Kicsinyes bosszú. Nem méltó hozzád.
- Talán így van, uram.

Egy ideig csend telepedett a kis szobára, egyikük sem mozdult. A félig nyitott ablakon behallatszott a tücskök ciripelése. Az öreg arca néha fájdalmas grimaszba torzult, és a száját tompa nyöszörgés hagyta el. Az egyik nyugodtabb pillanatában ezt kérdezte:

- Megbántad, hogy engem kellett szolgálnod?

– Nem – válaszolt a kapitány némi gondolkodás után. – A börtönben meg akartam halni, most pedig élni szeretnék. Azt hiszem, ez jót jelent.

– Azt mondták, alaposan megkínoztak.

– Mikor elfogtak, azonnal ki kellett volna végezniük, de nem tették. *Végtelen kegyelmében* a Császár úgy döntött, a halál túl kegyes vég lenne a számomra. Minden reggel megkínoztak, hol így, hol úgy. Nem tudtam, hogy melyik nap mi következik. Azután meggyógyítottak.

– Erről sohasem beszéltem.

– Most sem fogok.

Az öreg arca újra fintorba rándult.

– Rettenetesen félek – suttogta rekedten, mikor a fájdalomhullám véget ért.

– Hamarosan újjászületsz, uram.

– Újjászületek? Nem. Meghalok, és azzal vége. A következő már nem én leszek. Ő már nem fog emlékezni erre a fájdalomra és rettegésre. Tovább lép, mintha mi sem történt volna. Életem háromszáz éve alatt ötször szöktem meg a halál elől, ő pedig már hatszor. Itt maradtam, mint egy levetett, felesleges bőr.

– A tudatod tovább él, uram. Új testben ébred fel, mintha csupán elaludt volna.

– Mit segít ez rajtam?

A Kapitány kívárta a következő rohamot, majd így válaszolt:

– Egyszer a börtönben találkoztam egy bölcs emberrel. Piti zsebtolvaj volt, aki rossz embertől lopott, de volt benne valami különös. Olyan dolgokról beszélt, amikről a közemberek nem szoktak... Talán céhes renegát lehetett, talán egyszerű örült. Nem tudom. Azt állította, amikor alszunk, az agyunk elfelejt mindent, amit az előző napon megtanult, és kizárólag azokat az emlékeket tartja meg, amelyek valóban fontosak. Azt is mondta, hogy az álom nem más, mint a válogatás folyamata. Így reggelre mindannyian más emberek leszünk; mintha meghalnánk, és valaki más költözne a helyünkre, aki a mi emlékeink alapján azt gondolja magáról, hogy mi vagyunk.

– Érdekes gondolat – lehelte az öreg. – Mi történt vele?

– Kitörtem a nyakát. Mint mondtam, rossz embertől lopott.

– Ó.

Hallgattak. Az öreg már alig mozdult, az arca sem rángott. A Kapitány csupán a vére gyenge lüktetéséből tudta, hogy még él.

– Lehet, hogy ez is csak egy rémálom, amelyre nem fogok emlékezni, ha felébredek – suttogta végül az öreg.

– Bizonyosan így lesz, uram.

Nem beszéltek többet. Az apró ablakon beáradó fény lassan elhalványodott. Worthington mozdulatlanul ült az ágy mellett, fogta a fakó kezét, és számolta a lomha pulzust, míg az öreg szív már nem bírta tovább és örökre megpihent. A férfi az ágyra fektette a kezét, felállva a holttest mögé lépett és kihúzta a fejéből a tűt, az émelyítő recsenéssel szabadult ki csontbörtönéből. A Kapitány a vékonyka lepelbe bugyolálta a csaknem súlytalan testet, azután kiszólt Reának és utasította, hogy takarítson fel. Ő maga a szobájába ment, leheveredett az ágyára és a plafont bámulta.

Nem tudott és nem is mert elaludni. Nem értette, mi ütött belé. A hercegnek igaza volt; a gyerekes kínzás nem szolgált semmiféle célt, pusztán a bosszút, amely utólag egészen jelentéktelennek és ostobának tűnt. Elfogta az undor. Eddig mindig attól tartott, hogy olyanná vált, mint a vénember, ám az sohasem cselekedett öncélú gonoszságból. *Roszább vagyok, mint ő!*

Mióta a herceget szolgálta, még egyszer sem esett ki a szerepéből. Régi énjének parazsát mélyen eltemette magában, és már évekkorábban megfeledkezett róla. A kezdeti bátorság és dac — és a remény, hogy újra szabad ember lehet — hamar elhamvadtak a börtönben, és a herceg szolgálatában sem támadtak fel újra. Teljhatalmú ura előre látta minden mozdulatát, megjósolta minden gondolatát; esélye sem volt a menekülésre.

Ha csupán egyszer, egyetlen egyszer hibázna, az azt jelentené, hogy van még remény!

Eszébe jutott az a fickó a börtönből. *Vajon reggel még ugyanaz leszek, aki most vagyok, vagy valaki más?* Nagyon bízott az utóbbiban. Abban reménykedett, hogy megfélemezhető erről az átkozott napról, a titkos, undorító bűne felett érzett szégyenről, és tiszta lappal indulhat. Utoljára még ezt gondolta: *Mi van, ha tegnap még nem léteztünk? Ha éniünk és minden emlékiünk káprázat csupán?*

Elnyomta az álom.

Másnap reggel kipihenten ébredt, és hosszú percekbe telt, mire eszébe jutottak az előző nap eseményei. Visszament az apró szobába: ha a bebugyolált test nem hever még mindig a furcsa ágyon, talán szürreális álomnak véli az egészet. Rea jó munkát végzett, a padló makulátlanul tisztának tűnt.

A nőt a konyhában találta, épp reggelit készített. Szeme karikás volt a kialvatlanságtól, de határozott mozdulatokkal, ügyesen dolgozott. Gőzölgő tálat helyezett a Kapitány elé.

– Köszönöm!

A nő bólintott, megállt az asztal mellett és várt.

– Ül le, ha úgy tartja kedved. Én nem vagyok az urad.

Rea elpirult, de elfogadta az ajánlatot és helyet foglalt. Válla kissé meggörnyedt a fáradtságtól.

– Nem tudtál aludni?

– Tudtam volna, de a vér nehezen jött ki a padlóból. Hajnalig sikáltam.

– Jó munkát végeztél – dicsérte meg a férfi, csak hogy mondjon valamit.

– Köszönöm! – bólintott a nő. – Mikor jön meg az új herceg? Vagyis... a herceg?

– Pár napja pontos utasításokat adott arra nézve, mit kell tennem, miután meghalt. Ide fog jönni, de azt nem tudom megmondani, hogy pontosan mikor érkezik.

Rea bólintott, és a Kapitány falni kezdett.

A nő épp mosogatott, amikor lószerszám csörgése hallatszott be kintről. Egymásra néztek, azután kimentek a ház elé. Jelöletlen, fekete hintó fogadta őket, a kocsis épp lemászott a bakról, hogy kinyissa az ajtót, ám az magától felpattant, és magas, fekete hajú, igen jóképű férfi ugrott a kövekre. A húszas évei végén járhatott, gondosan nyírt, fekete körszakállat viselt, és acélkékek szeme diadalmasan villant a Kapitányra. Vonásai hátborzongatóan ismerősek voltak.

– Ó, kedves Worthington! Hiányoztam?

– Igen, uram – mondta a Kapitány óvatosan. A helyzet magától értetődő volt, de kényszerítenie kellett magát, hogy elfogadja: a fiatal férfi ugyanaz az ember, aki az ágyon fekszik odabent.

– Hát persze – vetette oda a herceg gúnyosan, azután intett a kocsisnak, hogy elmehet, és beviharzott az épületbe. Rea és Worthington döbbenetesen egymásra pillantottak, majd követték. A fiatalember lehúzta a leplet az ágyon heverő testről, és alaposan átvizsgálta azt. Worthington eleinte értetlenül nézte, azután baljós gondolatai támadtak. Nagyot nyelt.

– Dobd ki a szemébe! – mondta végül a herceg, és hanyagul visszadobta a leplet. Arckifejezése csalódottságot tükrözött.

– Mit, uram?

– A testet.

– Ez az ön teste, uram.

– Ez egy rothadó tetem a házamban, Worthington. Szabadulj meg tőle!

– Igen, uram.

– Mindent úgy tettél, ahogy meghagytam?

– Természetesen, uram. Az iratokat az asztalán hagytam, ahogy parancsolta.

– Helyes.

A Kapitány tétován az ágyhoz lépett, gondosan ismét körbetekerte a hideg testet a lepellel, azután könnyedén felnyalábolta. A herceg felé fordult, hátha az meggondolja magát, ám a fiatalember már nem volt sehol.

Mikor az ajtóhoz ért, Rea halkán megkérdezte:

– Miért nézte át a testet? Keresett valamit?

A férfi megrettent, amikor a nő szájából hallotta vissza saját, ki nem mondott kérdéseit.

– Tudni akarta, hogy kárt tettem-e benne.

– És...?

– Nem. De ez nem a te dolgod. Menj, főzz valamit, a herceg bizonyára éhes!

Azzal faképnél hagyta az összezavarodott nőt, kiment az ajtón és elindult hátrafelé, az istállók mellett álló trágyadomb irányába. Úgy tervezte, hogy csupán ideiglenesen hagyja ott a testet, és később, amikor a herceg nyugovóra tér, tisztességgel elhantolja. A nő szavain rágódott. Az öreg herceg esze úgy vágott, mint a borotva, és nyilvánvalóan a fiatalabb változat sem maradt el mögötte. *Vajon milyen következtetést vont le a testből? Kitalálta, hogy mi történt odabent?* Minél többet gondolkodott ezen, annál idegesebb lett. Nem tudta, mi következik.

Nem kellett sokáig őrlődnie — az épület sarka mögött a fiatal herceg várt rá, izzó tekintetéből ítélve igencsak dühösen. A Kapitány mozdulatlaná dermedt.

– Mondtam még neked valamit az este?

– Nem, uram.

– Egyetlen szót sem szoltunk egymáshoz? Egész este?

– Nem, uram.

A fiatal férfi tekintete szinte átdöfte.

– Hazudsz.

– Sajnálom, ha így érzed, uram.

– Ismerlek, Kapitány, jobban, mint te saját magadat! *Tudom*, hogy még ott van benned a szikra! Képtelen lettél volna ellenállni a kísértésnek, ki *kellett* használnod a lehetőséget! – Csak a szemével intett a férfi vállán heverő holttest felé. – Azonban a test sértetlen. Valaminek történnie kellett köztetek! Áru! el!

Worthington arca megrándult.

– Nem történt semmi. Sajnálom, ha csalódást okoztam, uram – ismételte fakó hangon.

– Gyűlölök tévedni, Worthington.

– Sajnálom, uram. Tudnod kell, hogy sohasem ártanék neked.

– Ó, igazán?

– Igen, uram – felelte halkán a Kapitány, azután megigazította terhét és faképnél hagyta a gyanakodva bámuló fiatalembert.

Mikor már biztos volt benne, hogy senki sem látja, elmosolyodott. *Hát mégsem tévedhetetlen!*, gondolta, majd vidáman lapátolni kezdte a trágyaillatú földet.